

[lb Christensen]

socialdemokratisk-borgerlige politik, som vi har levet under i mange år.

Den virkelige opposition i dette folketing består af fremskridtspartiet på højrefløjen, de tre marxistiske partier på venstrefløjen og så det, der kunne kaldes, om ikke »oprøret fra midten« så »oprøret på midten,« nemlig det parti, jeg repræsenterer. Det betyder ikke, at vi ikke gerne vil være med i beslutningerne, men der er nogle spørgsmål, hvor vi ligger så langt fra regeringen, at ingen fællesnævner er mulig. Jeg tænker f. eks. på fællesmarkedspolitikken.

Vi får ikke en forsvarlig løsning af de store politiske opgaver, hvis folketingets partier deler sig op i en konservativ og en socialdemokratisk domineret blok. Kun det samarbejdende folkestyre kan klare problemerne, og lykkestenen ligger ikke hos de politiske yderfløje. Retsforbundet føler sig som det eneste frie og uafhængige midterparti og vil gerne også i fremtiden påtage sig medansvar for løsningen af det danske samfunds alvorlige problemer på alle de områder, hvor en fællesnævner kan være mulig med et flertal i dette ting, og det er flere områder end hidtil. Men det afhænger jo også af andre partiers og regeringens vilje til at samarbejde med os.

EF-problematikken har også en relation til vores økonomiske politik. Der er ingen tvivl om, at EF-medlemskabet pålægger os nogle bindinger, som vi har svært ved at smyge os uden om, eller som vi direkte er nødt til at underkaste os, så længe vi er medlem af Fællesskabet. Det drejer sig om den økonomiske politik, hvor vores binding til D-marken nok ikke er uden forbindelse med vores medlemskab af EF, selv om nogle lande for længst har gjort det fornuftige, at de er trådt ud af denne valutaslange, som i allerhøjeste grad har belastet vort erhvervslivs omkostningsniveau. Det drejer sig om hele handelspolitikken, hvor vores muligheder for at føre en omkostningsdæmpende politik ved en mere liberal politik end den, EF står for – ikke mindst på det sidste, hvor man har indskibet sig i en kras protektionisme på flere områder – er fjernet, efter at handelspolitikken er blevet et fælles EF-anliggende.

Hr. Christophersen var inde på spørgsmålet om de direkte valg til EF-Parlamentet og sagde meget korrekt, at det jo vil betyde, at EF-Parlamentet får større magt. Ja, det er jo det, det vil betyde. Det er rart at få bekræft-

et, at det er det, det vil betyde, og at det er det, der er hensigten. Derfor har vi bekæmpet de direkte valg til Europa-Parlamentet. Det nuværende Parlament, som jeg for tiden har den tvivlsomme ære at være medlem af, har ingen indflydelse, hvad jeg er glad for, men man må befrygte, at når det bliver et direkte valgt Parlament, valgt på grundlag af snese af millioner stemmer, så kommer der en magt, som Danmark i endnu ringere grad end i dag vil have mulighed for at vige uden om. Det vil med andre ord sige, at den overstatslige styring af dansk økonomi og politik bliver forstærket, når de direkte valg kommer. Derfor vil de direkte valg også uundgåeligt blive en konfrontation omkring Danmarks europæiske politik, ikke mindst på baggrund af, at dette medlemskab jo har ført til store skuffelser for dem, der i sin tid lod sig lokke til at stemme ja, f. eks. under henvisning til at det var nødvendigt for beskæftigelsen.

Som sagt, jeg tror ikke på, at en indkomstpolitik af den art, som vi har haft i de senere år, vil være egnet til at løse problemerne. Jeg har også med glæde konstateret, at ikke alene lønmodtagersiden, men også arbejdsgiversiden tager afstand fra de gentagne indgreb fra regeringens og folketingets side i det private arbejdsmarkeds forhandlinger og i det private arbejdsmarkeds anliggender. Vi mener, at mulighederne for en ansvarlig økonomisk politik er bedre, når ansvaret direkte kommer i de hænder, som bør have ansvaret for disse ting. Vi mener også at kunne konstatere i den senere tid, at også borgerlige røster – folk fra borgerlige partier, venstre, konservative – har talt om, at nu skal folketinget ikke blande sig her til efteråret. Det synes vi kun er glædeligt. Vi ved på den anden side, at arbejdsmarkedets parters mulighed for at få sikkerhed for, at folketinget virkelig ikke vil blande sig, er større, hvis folketinget tilkendegiver, at det vil man ikke, og behovet for, at man får sikkerhed for, at folketinget ikke vil blande sig, er så meget større, som vi ved, at der er det uløste problem om de såkaldte indefrosne dyrtidsportioner, hvor det jo ikke hin dag var muligt at få nogen klaring.

Jeg skal derfor tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.